

Μόλις «επέγνωσαν Αυτόν...άφαντος εγένετο απ’ αυτών»

Αρχιμ. Βασίλειος Γοντικιάκης,

Όταν μετά τη σταύρωση του Κυρίου διασκορπίστηκαν οι μαθηταί Του, όπως το είχε προείπει, δύο απ’ αυτούς πήραν τους δρόμους. Ήθελαν να φύγουν από τα Ιεροσόλυμα. Να απομακρυνθούν από τον τόπο των φρικτών γεγονότων. Να συζητήσουν. Να ανταλλάξουν γνώμες. Να τα δουν όλα από πιο μακριά, μήπως τα δουν καλύτερα. Μήπως σταλάξη μέσα τους παρηγοριά που θα φέρνη ελπίδα.

Και ενώ η πορεία συνεχίζεται, η συζήτησι προχωρεί. Μία στιγμή κάποιος άγνωστος πλησιάζει. Συμπορεύεται μαζί τους. Δεν θέλει να τους διακόψη, ούτε να τους κάμη διδασκαλία, αλλά να τους ακούση. Γι’ αυτό τους προκαλεί, προσποιούμενος άγνοια και ρωτώντας τους ευγενικά: Για ποιο θέμα μιλάτε και είστε σκυθρωποί;

Τους δημιουργεί αίσθησι εμπιστοσύνης. Και τους παρέχει δυνατότητα να συνεχίσουν τη συζήτησι. Να διατυπώσουν τον πόνο τους. Να πουν το προβληματισμό τους. Φαίνεται ο άγνωστος να έχη κατανόησι. Δεν τους εμποδίζει. Δεν τους ενοχλεί. Τους παρακινεί να μιλήσουν. Τους βοηθά να εκφραστούν. Να τα πουν όλα όπως τα νιώθουν. Και εκείνοι συνεχίζουν.

Όταν πια παρουσιάζεται να μην ξέρη τι έγινε και ποιος είναι ο Ιησούς, τότε και οι δύο μαζί λένε απνευστί όλη την ιστορία. Το τι συνέβη. Ποιος ήταν ο Ιησούς, δυνατός εν έργω και λόγω. Το τι έκαναν οι αρχιερείς και οι λοιποί άρχοντες. Το που έχουν φτάσει τα πράγματα: στην απόγνωσι. Γιατί *ημείς ηλπίζομεν* ότι αυτός θα λύτρωνε τον Ισραήλ. Τώρα δεν ελπίζουμε πια. Δεν μπορούμε να ελπίζωμε. Τρεις μέρες βρίσκεται στον τάφο νεκρός. Άσχετα, αν κάποιες γυναίκες της συντροφιάς μας μας παραξένεξαν, γιατί πήγαν στον τάφο και δεν τον βρήκαν. Και είπαν ότι είδαν αγγέλους, αυτόν όμως δεν τον βρήκαν.

Αφού τα είπαν όλα, αφού εκτονώθηκαν, αναπαυθήκαν, ο ξένος, που τους παρακολουθούσε με κατανόηση και υπομονή, άκουγε όλα όσα είπαν σαν να φαινόταν ότι συμφωνούσε. Δικαιολογούσε τον προβληματισμό τους. Ήθελε να τους αφήσει να ομολογήσουν ξεκάθαρα την τελική τους απόγνωσι. Και αυτοί τον αγάπησαν, τον δέχτηκαν ως φίλο και συνομιλητή που έδιδε παρηγοριά. Δεν ήταν ξένος, αλλά οικείος. Γι' αυτό, όταν παίρνη τον λόγο, μιλά ελεύθερα, χρησιμοποιώντας εκφράσεις που μόνο μία αμοιβαία αγάπη και φιλία τις κάνει ανεκτές, φανερώνοντας τη γνήσια οικειότητα που είχε αναπτυχθή μεταξύ τους. Διαφορετικά, για ξένους, θα ήσαν ανυπόφορες, μέχρι και απαράδεκτες, οι εκφράσεις: *“ω ανόητοι και βραδείς τη καρδιά”*. Δηλαδή, είστε βραδύνοες και στενόκαρδοι. Δεν έχετε νου ούτε καρδιά αγάπης, για να μπορέσετε να καταλάβετε όλα όσα είπαν οι Προφήτες. Δεν έπρεπε να τα πάθη όλα αυτά ο Χριστός, για να μη στη δόξα Του; Και άρχισε να τους ερμηνεύη όσα είπαν ο Μωσής και οι Προφήτες για το πρόσωπό Του.

Και ενώ προχωρούσε η ερμηνεία, προχωρούσε και η πορεία. Πλησίασαν στο χωριό που πήγαιναν. Και ο Ιησούς προσποιήθηκε ότι πάει παραπέρα. Αυτός, που δεν τους «παρεβίασε» στο ελάχιστο, τους έδωσε το δικαίωμα αυτοί, αν θέλουν, να Τον «παραβιάσουν». Και αυτοί *παρεβιάσαντο* αυτόν λέγοντες: *μείνον μεθ' ημών ότι προς εσπέραν εστί και κέκλικεν η ημέρα*. Μη μας αφήνεις μόνους, έτσι που είμαστε. Μέχρις εκεί που μας πήγες, μας τα ερμήνευες όλα. Μας γαλήνεψες την καρδιά. Τώρα που πάς;

Δεν σε αφήνομε να φύγης. Δεν μπορούμε να κάνωμε μόνοι. Τελειώνει η ημέρα. *Προς εσπέρα εστί.* Έρχεται σκότος. Πέφτει η νύχτα. Χωρίς Εσένα τα πάντα είναι νύχτα. Είσαι το φως, η ανέσπερη ημέρα. Ή θα έλθωμε μαζί Σου ή θα έλθης μαζί μας.

Και εισήλθε του μείναι συν αυτοίς. Και κατά την κλάσι του άρτου ανοίγονται τα μάτια τους. Τον γνωρίζουν. Και Αυτός γίνεται άφαντος.

Είχε έλθει η ώρα, μετά από τόσο κόπο και πόνο ψυχής και σώματος, να φανερώθή όντως με το να γίνη άφαντος.

Γινόμενος άφαντος αισθητά, φανερώνεται θεϊκά. Βρίσκεται για πάντα μέσα τους. Σφραγίζει την ύπαρξί τους. Φωτίζει, πληροί τα πάντα. Και αυτοί φεύγουν. Δεν μπορούν να μείνουν. Πρέπει να πουν το γεγονός. Τώρα η οικουμένη είναι σπίτι τους. Δεν υπάρχει πια απελπισία. Δεν υπάρχει κούρασι οδοιπορίας. Δεν είναι εσπέρα. Δεν σβήνει η ημέρα. Τα « πάντα πεπλήρωται φωτός». Είναι ημέρα όγδόη και ανέσπερη. Ήλιος άδυτος. Το «άφαντος» ταυτίζεται με αστραπή ακτίστου φάους. Θυμούνται τα παλιά. Παίρνουν δύναμι για τα μέλλοντα. Αυτή τη ώρα φεύγουν για τα Ιεροσόλυμα. Νέα πορεία. Νέα άφιξι σε άλλη λειτουργική σύναξι. Πριν δώσουν χαρά, παίρνουν από τους άλλους. Πριν προλάβουν να μιλήσουν, σπένδουν οι έντεκα και φωνάζουν: *Όντως ηγέρθη ο Κύριος και ώφθη Σίμωνι. Και αυτοί εξηγούντο τα εν τη οδώ...*

Δίδουν και παίρνουν όλοι. Προχωρούν ακατάπαυστα από δόξης εις δόξαν. Από λειτουργική σύναξι σε νέα λειτουργική σύναξι. Τα πάντα γίνανε Λειτουργία.

Στην πορεία προς Εμμαούς, μόλις «επέγνωσαν Αυτόν...άφαντος εγένετο απ' αυτών». Έγινε άφαντος, για να μείνη για πάντα μαζί τους. Εάν έμενε, αφού Τον εγνώρισαν, θα Τον έχαναν, γιατί θα τον εντόπιζαν χρονικά και τοπικά, θα έλεγαν: «Αυτός είναι τώρα εκεί». Έγινε άφαντος, αφού Τον γνώρισαν, αυτό σημαίνει ότι φανερώθηκε όντως και μένει μαζί τους παντού και πάντα. Οράται αοράτως και γινώσκεται αγνώστως ο υπεράνω πάσης γνώσεως

υπάρχων.

Είναι τόσο μεγάλος, που όχι μόνο πρέπει να απομακρυνθή, για να φανερωθή το πραγματικό του μέγεθος, αλλά πρέπει να γίνη τελείως άφαντος, για να αποκαλυφθή Αυτός που είναι.

Φανερούμενος αυτός που είναι, μας ανιστά στη ζωή. Μας κάνει να βρούμε τον εαυτό μας. Και βρίσκει την ψυχή του ο άνθρωπος χάνοντάς την ένεκεν του Κυρίου και του εαγγελίου Του.

Έτσι , ανασταίνεται ο άνθρωπος. Αναλαμβάνεται στον ουρανό. Παίρνει άλλες διαστάσεις. Απόλαμβάνει το ίδιο μέγεθος και το αρχαίον κάλλος. Έρχεται «εν συνάφεια ασυγχύτω» με την αιώνιο Ζωή...

Από το βιβλίο

«Το κάλλος θα σώση τον κόσμο»

Αρχιμ. Βασίλειος Γοντικάκης,

πρώην καθηγούμενος Ιεράς Μονής Ιβήρων